

PELHAM
GRENVILLE
WODEHOUSE

DÍVKA
V MODRÉM

**Pelham
Grenville
Wodehouse**

**Dívka
v modrém**

VYŠEHRA D

Z ANGLICKÉHO ORIGINÁLU
THE GIRL IN BLUE
PŘELOŽIL IVAN VÁVRA

Copyright © by the Trustees of the Wodehouse Estate
All rights reserved

Translation © Ivan Vávra, 2012
Illustrations © Adolf Born, 2012

ISBN 978-80-7429-234-7

Dobrodužný experiment Barney Claybornové

Odpolední slunce zalévalo kancelář ředitele obchodního domu Guildenstern's na newyorské Madison Avenue, ale v srdci Homera Pyla, význačného specialisty na obchodní právo, bylo zachmuřeno. Podle názoru mladíka, jemuž dělal společnost, se tvářil jako kočka na rozpálené střeše. Nedivme se jeho rozpakům. Dobrý obchodní právník se vyzná v tlačenici, leccos spolkne a dovede také rozdávat rány, ale zavoláte-li k němu do kanceláře, když má nejvíc napilno, a sdělíte mu, že jeho sestru právě zadrželi pro drobnou krádež v obchodním domě, je to i pro zkušeného právního borce nesnadná situace. Za takových okolností by se i soudce Nejvyššího soudu zasmíval a zapotil.

K jeho rozpakům přispívalo i to, že o té trapné záležitosti nejednal přímo s ředitelem, kterého dobře znal ze školy a který by s ním jistě zacházel ohleduplně, ale s elegantním mladíkem s lesklými vlasy a světlou budoucností, jimiž se ředitelé s takovou chutí obklopují. Homer Pyle by takového mladíka řekněme mohl zaměstnat jako asistenta ve své kanceláři na Wall Street. V přístupu toho mládence nebylo ovšem po soucitu a ohleduplnosti ani stopy.

Homer si otřel pot z čela. Jeho kulatá tvář za velkými brýlemi v tlustých tmavých obroučkách se ve vzrušených životních chvílích vždy snadno a hojně orosila.

„V tom musí být nějaký omyl,“ řekl.

„Ano,“ souhlasil mladík s napomádanými vlasy, „těžký omyl z její strany.“

„Paní Claybornová je zámožná dáma!“

„Bodejť by ne, když ji nákupy nic nestojí.“

„Jaká je v tom logika? Proč by kradla v obchodním domě?“

„To se taky ptám. Víím jenom, že ji přitom nachytali.“

„Musel to být drobný výstřelek. Chtěla si zkusit, jestli jí to projde.“

„A ukázalo se, že neprojde.“

Homera možná napadlo, že jako v komickém výstupu ulízaný mladík shrábne všechny špílce a on mu je jen přihrává, a proto se odmlčel a přemýšlel o své sestře. Bernadetta byla odjakživa strašně impulzivní. Vzpomněl si, jak bez zaváhání skočila do jezírka v Centrálním parku, v příleřhavém tvídovém kostýmku, aby vytáhla pekinéze. A jednou přerazila deštník o pobudu, který nakopl toulavou kočku. Zřídka dala předem vědět, co má za lubem.

Tyto a podobné projevy její originální povahy mohl člověk komentovat povytaženým obočím. Ale vynášet zboží z obchodních domů bez zaplacení, to už volalo po přísně semknutých rtech.

Zde už nepochybně zašla příliš daleko. Samozřejmě za to nemůže, je to něco jako duševní nemoc. Nebylo jí pomoci, občas si musela k nějaké té drobnosti pomoci.

Mívali kdysi tetu Betsy, která se podobně provinila při podzimním výprodeji u firmy Gimbel's. Doposud to byl největší rodinný skandál.

Lesklý mladík se opět rozhovořil, tentokrát trochu smířlivěji: „Šéf vám vřazuje, že to nechce hnát k soudu.“ Nezapomněl tedy na léta společně strávená ve školních škamnách.

Homerovi se hned ulevilo. Nevznikne z toho veřejný skandál; ta obava ho až dosud hryzla a leptala jako kyselina.

„Za předpokladu...“ pokračoval mladý úředník.

„Za jakého předpokladu?“ polekal se Homer.

„...že ji bezodkladně odvezete z města.“

Homer si ulehčeně oddychl. Tak silně se mu ulevilo, že to znělo spíš jako odfrknutí.

„To se snadno zařídí.“

„Doufám, že se vám to podaří.“

„Já totiž,“ pokračoval Homer důstojně ve vysvětlování okolností, do čehož měl ještě před chvílkou daleko, „jedu teď zanedlouho, prakticky ihned, do Bruselu na konferenci PEN-klubu, a tak mohu prostě vzít paní Claybornovou s sebou.“

Jeho slova měla překvapivý účinek. Lesklý mladík se zachvěl a v očích se mu zjevilo oduševnělé světlo. Zmizel ledový pohled prokurátora, jenž až dosud deptal uhýbavého svědka.

„PEN-klub?“ zeptal se užasle. „Vy přece nejste spisovatel?“

„Když mi zbude chvilka, píši verše.“

„Ale ne! To je úžasné, já taky!“

„Je to takové uvolnění.“

„Jasně! Jinak by se ten bezduchý moderní shon vůbec nedal přežít. Něco vám otiskli?“

„Něco málo. V malých časopisech.“

„U mě je to stejné. Málo platí.“

„To je pravda...“

„Jaké básně píšete?“

„Hlavně lyriku.“

„Já dělám protestsongy.“

„To jsem nikdy nezkusil, protestsong.“

„Někdy si to zkuste.“

Atmosféra v kanceláři prodělala zásadní obrat k lepšímu. Homer až dosud považoval lesklého mladíka za zvlášť odporný exemplář mladé generace, ale teď si ho prohlédl podrobněji a zjistil na jeho osobě četné kvality. Lesklý mladík původně nenáviděl Homera, pracháče, proti němuž psal svoje protestsongy, ale teď s ním začal soucítit, spatřil v něm nevinnou, bezmocnou oběť osudu, jako ropuchu, jež se ocitla pod koly zemědělského náčiní. Ubožák musí snášet ústrky od pánovité, nezvedené, prožluklé sestry, kterou zadržují pro vykrádání obchodních domů. Z obou básníků se rázem stali duševní blíženci.

„Poslyšte,“ pravil lesklý mladík. Ostatně není důvodu ho tak více nazývat, dost bylo anonymity. Jmenoval se Duane Stottlemeyer a tak mu nadále budeme říkat.

„Poslyšte,“ pravil Duane Stottlemeyer, „nezdá se vám, že to vlastně vůbec nemáte tak jednoduché, jak se zřejmě domníváte? Právě naopak, řekl bych.“

„Nerozumím vám.“

„Takhle: říkáte, že se chystáte jet do Bruselu?“

„Ano.“

„A chcete vzít tu dámu, vlastně bych měl říct paní Claybornovou, s sebou?“

„Ano.“

„V Bruselu je spousta obchodních domů,“ varovně řekl Duane a nemusel už nic dodávat na vysvětlenou. Homerovi to došlo, brada mu poklesla. Člověk nemůže vždycky myslet na všechno a on na to vůbec nepomyslel. Odpor ke zlodějům nezná hranice. Představil si sestru Bernadettu obklíčenou belgickými detektivy, ukradené předměty jí padají z kapes, a už ji vlekou do kanceláře belgického ředitele, se kterým vůbec nechodil do školy. Taková představa dokáže odstrašit i toho nejsrdnatějšího bratra. V hrůze zíral na Duana Stotlemeyera.

„Co teď?“ zasípal.

Duane nezklamal a pohotově mu poradil.

„Já bych ji na vašem místě do toho Bruselu nebral.“

„Ale co...“

„Nechal bych ji v Anglii, samozřejmě ne v Londýně. To by bylo z bláta do louže.“

„A kde tedy?“

„Na venkově. Mají tam velké množství starých hradů a sídel předělaných na ubytovací zařízení. Zrovna tuhle jsem viděl v *New Yorkeru* jeden takový inzerát. Ten zámek se jmenuje Mellingham Hall a zapamatoval jsem si to, protože o tom mluvil jeden známý, on to tam zná. Je to nějaký Jerry West, Anglán. Byl tady na amatérském golfovém turnaji a sešli jsme se v mém klubu, on tam měl kartu jako host. Řekl mi, ať se tam určitě ubytuju, kdybych jel do Anglie, protože ten zámek patří jeho strýci, který se jmenuje Scrope a pronajímá tam pokoje. Copak, vám to jméno něco říká?“ zeptal se, neboť Homerův obličej se rozzářil, nakolik je obličej podobný lojovému pudinku schopen rozzáření.

„Znám Scropova bratra Willoughbyho! Londýnský právník, několikrát jsme se při různých příležitostech setkali. Vyprávěl mi o bratrovi Crispinovi a historickém rodinném sídle.“

„Jsou tam obchodní domy?“

„Kdepak, je to zastrčený venkovský kout. Do Londýna je odtamtud daleko.“

„To by bylo ideální ubytování.“

„Stěží by se našlo lepší. Willoughby to pro mě jistě rád zařídí. Hned zítra mu zavolám. Znameníť nápad, nevím, jak bych vám poděkoval.“

„Stottlemeyer je vám k službám.“

„Kdože je mi k službám?“

„Stottlemeyer, tak se jmenuju.“

„Těší mě, pane Stottlemeyere.“

„Potěšení na mé straně,“ pravil Duane.

Láska na první pohled

1

Nedlouho poté, co takto rozkvetlo krásné přátelství mezi Homerem Pylem a Duanem Stottlemeyerem, jež později vedlo k tomu, že si začali posílat vánoční přání a vyměňovat si verše, se jednoho krásného dne objevil v budově třetího odboru londýnského královského soudu na Strandu vzhledný zrzavý mladík. Jmenoval se Gerald Godfrey Francis West a byl to tentýž Jerry West, o němž se zmínil Duane Stottlemeyer. K soudu nebyl pohnán, aby se zodpovídal z nějakých nekalostí, nýbrž byl vyzván, aby zasedl v porotě, což je čestná občanská povinnost, která může padnout na téměř kohokoli a přinutit ho, aby seděl na tvrdé lavici a pilně věci se zabýval a spravedlivá rozhodnutí činil, jak tuto činnost popisují v soudní hantýrce.

Porota zasedla do svých lavic a soudní zřízenec, jehož povinností je zajistit, aby soud vypadal starobyle a důstojně, zařídil, co bylo třeba. Vtom Jerry spatřil na konci řady dívku porotkyni a bylo mu, jako by ho zasáhl blesk. Usoudil, že to nemůže být nic jiného než láska na první pohled.

Znáte to, jak to někdy propukne: pan A se zamiluje do slečny B a pak to trvá třeba několik měsíců, než se láska patřičně rozbují a uzraje, kdežto u pana C a slečny D to může být jako výbuch plynového potrubí na londýnské ulici, jakému obvykle padne za oběť šest nevinných kolemjdoucích.

Dívka na konci řady byla štíhlá, sportovního typu, jakou si dovedl představit na skokanském můstku nad plaveckým bazénem, připravenou ke stylovému skoku, po kterém se hladina sotva rozčeří. A také si ji představil, jak odpaluje golfový míček, bezchybně středem až ke greenu vzdálenému

dvě stě metrů. Golf byl ovšem sport, kterému byl Jerry silně oddán. A ačkoli mu chyběly důkazy, na jejichž podkladě by mohl činit spravedlivá rozhodnutí, usoudil, že i v tenise se ta dívka jistě dobře vyzná. Vlasy měla světle kaštanové a bradu pevnou, příjemně kulaťoučkou. Do očí jí neviděl, ale tím si byl instinktivně jist, že mají přesně tu správnou barvu.

Pomyslel na svoji počáteční nechuť k plnění čestné občanské povinnosti zasednout v porotě. Jeho povoláním bylo kreslení komiksů do novin, a když zrovna nehrál golf, zabýval se tím opravdu pilně. Když dostal obsílku, povzděchl si, proč nejsem obecním pokladníkem, zubařem, vězeňským dozorcem nebo příslušníkem hlavní správy anglických a velšských majáků, které se odpradáвна říká Trinity House. Tito lidé jsou podivným řízením osudu od porotní povinnosti osvobozeni. Kdyby byl tušil, že i takovéto nádherné dívky bývají obeslány, vůbec by se nebyl vzpíral a nepokládal by to za nechutný útok na svoje soukromí.

Porota, to jest Jerry a deset jiných mužů a žen, kterým nebránilo zubařské povolání, měla rozhodnout spor mezi firmou Onapoulos & Onapoulos a Spojenými východoanglickými sodovkárnami. Byl to takový ten proces, při kterém advokáti svářících se stran předkládají soudci tlusté obchodní knihy a vybízejí ho, aby se podíval na zatrženou pasáž na stránce vpravo, ale soudce se podívá na levou stránku a řekne, „To je kdo, ten pan Jones? Já ho vůbec nemám ve spisu,“ a advokát řekne, že když pan sudí promine, svou pozornost měl věnovat pouze *pravé* stránce. Načež soudce namítne, proč by se nemoohl podívat i na levou stránku, a advokát mu vysvětlí, že levá stránka se s prominutím tohoto sporu vůbec netýká. To jediné, co zachránilo Jerryho od smrtelné nudy, byla skutečnost, že jak soudce, tak advokát žalované strany a někteří další účastníci měli neskonale legrační obličej, a tak se Jerry mohl zabavit kreslením karikatur do svého poznámkového bloku.

Když Emil Onapoulos vypovídal v křížovém výslechu o ústní dohodě, kterou údajně uzavřel 4. listopadu minulého roku, Jerry zpozoroval zvýšené napětí v dívčině tváři. Jako by v Emilově výpovědi shledávala nějakou nesrovnalost. Rtíky sešpulila jednou či dvakrát a atraktivní nosík se zachvěl. Chceš-li, Emile, přesvědčit porotu, říkala si zřejmě, budeš se muset zlepšit.

Jerryho obdiv pro neznámou dívku nesmírně vzrostl. Nejenže nepochybně vyniká v golfu, plavání a tenisu, ale bezpečně zvládá i úskalí soudního procesu, zvažuje a srovnává důkazy a svým skvělým inteligentním mozkiem zpracovává vše, o čem ti zatracení mluvkové tady blábolí; Jerry již dávno vzdal veškeré pokusy o porozumění dění v soudní síni.

Mnoho času uběhlo a Jerry právě dokončoval portrét obhájce, když zjistil, že se právníci už vyjádřili a on se teď má někam odebrat s ostatními porotci a poradit se o rozsudku.

Předseda poroty zahájil poradou a rozhodčí sporu obou Onapoulosů a Spojených sodovkářů, kterých bylo kupodivu velmi mnoho, asi se ve východní Anglii množí jako králíci, začali přednášet své rozumy. Jak to při podobných příležitostech bývá, jejich rozumy byly vesměs pošetilé, některé méně, jiné však úplně. Zbožňovaná dívka byla jediná, kdo do toho dokázal vnést řád. Jasným hlasem, jenž Jerrymu zněl jako zpěv slavičí ve starém parku za májového podvečera, vysvětlila porotě ten jediné správný způsob, jak tuto při rozsoudit.

Byla stoprocentně na straně sodovkářů. Nemohla by jim fandit více, ani kdyby byla neteří některého sodovkářského viceprezidenta.

Porota byla jejími vývody zcela přesvědčena, až unesena, zejména ovšem Jerry, který její řeč sice nedokázal plně sledovat, ale souhlasil s ní do posledního slova. Připadala mu jako biblický Daniel, který byl odjakživa proslulý svou schopností přijít a rozsoudit. Neměl o ní žádné pochyby a sledoval ji bez nejmenší odchylky. Bylo-li něco správné podle jejího názoru, bylo to správné i v jeho srdci.

Bylo mu ovšem trochu líto Johnnyho Hallidaye, Onapoulosova právního zástupce, kterého znal osobně a měl ho rád, ale *fiat justitia, ruat coelum*, jak řekl kterýsi klasik, a Johnny už byl dost starý a zkušený, aby věděl, že nemůže pořád jen vyhrávat. A tak Jerry bez váhání spojil svůj hlas s jednomyšlným výrokem poroty a pak se všichni pilní vyšetřovatelé odebrali zpět do soudní síně a přinesli zprávu, jež potěšila obžalované sodovkáře tak, že vyšli do ulic a z klobouků rozhazovali růže – snad i lahve nealkoholických nápojů – po celé východní Anglii.

Porotci po splnění úkolu vždy opouštějí soudní budovu překotně, rychlostí, kterou by jim mohla závidět i legendární gadarenská svině, a v tom spěchu a zmatku se dívka Jerryemu na chvíli ztratila, ale dostihl ji na ulici. Přistoupil k ní a dobytelsky zakašlal.

Někdy se člověk, jenž se na první pohled zamiloval z větší vzdálenosti, dožije nepříjemného překvapení, když přihlédně blíže. Jerryemu se to však nepříhodilo. Zblízka byla ještě hezčí a její oči byly světle hnědé se zlatavými světýlky, naprosto dokonalé, což ostatně s jistotou předvídal.

Privítala ho, jako by se už dávno znali.

„Á, nazdárek, vy jste taky seděl v porotě, že?“ řekla a Jerry byl ovšem rád, že si ho tam všimla a zapamatovala. Odpověděl, že je tomu tak a že by se tomu byl rád vyhnul, ale že to nešlo.

„Do obsílky napsali, abych tuto výzvu vzal bedlivě na vědomí, a tak jsem se snažil vyhovět. Co se tak asi může stát občanům nebedlivým?“

„Jistě by je namíchlo, kdybyste se nedostavil.“

„Trest by mě neminul, snad i namáčení do vroucího oleje?“

„Vůbec bych se nedivila.“

„Sedět tam bylo taky dost velké trápení.“

„Nudil jste se?“

„Příšerně.“

„Ubohý, ubohý pane...“

„Ubohý pane Weste. Jsem ubohý G. G. F. West.“

„To je mi líto. Mne to docela zaujalo. Ale ani vy jste nevypadal zvláště znuděně. Pilně jste si dělal poznámky do bloku...“

„Kdepak poznámky. Kreslil jsem si ty jejich ksichty, soudce a ty ostatní tajtrlíky.“

„Vy jste malíř?“

„Tak něco. Většinou kreslím komiksy.“

„Nu, to je lepší než malovat ruské princezny, nahaté a spočívající na tygří kožešině.“

„Proč právě tohle?“

„Moje teta v Bournemouthu si myslí, že to je hlavní trend v soudobém umění. A co kreslíte? Seriály do novin?“

„Pokouším se.“

„To já hodně sleduju, komiksové seriály, ale na firmu G. G. F. West se nepamatuju.“

„Moje značka je Jerry.“

„Propána, můžete mi ušetřit autogram, Mistře? Jsem vaší zanícenou obdivovatelkou.“

Jerry překvapeně polkl, slyše to úžasně upřímné vyznání. Nevěděl, co by na to řekl. Chtělo se mu říct, že to ukazuje na rychlou cestu k splynutí duší, ale místo toho ze sebe vypravil jen „No ne, fakt?“

„Tolikrát jste mě rozesmál a potěšil, nemáte vůbec potuchy. Při své práci dost často potřebuji, aby mě někdo *upřímně* rozesmál.“

„Proč to?“

„Protože se pořád musím usmívat, i když se mi nechce. Jsem letuška, usmívám se na cestující. Pořád s úsměvem a to je velká nálož na duši a námaha pro lícní svaly.“

„Ale přesto, jistě je to zajímavé, létáte letem světem, poznáváte spoustu lidí...“

„Proč jste řekl *přesto*?“

„Zdálo se mi, jako že nemáte svou práci ráda.“

„Ale ano, mám ji ráda. Jak jste řekl, člověk se podívá do světa a setká se se zajímavými lidmi.“

Zasmála se a Jerry usoudil, že to byl smích jako stříbrný zvoneček. Nebo ještě poetičtěji – neboť v Jerryem byl i kus básníka – jako když zazvoní kostky ledu ve džbánu za horkého srpnového odpoledne.

„Vzpomněla jsem si na jednoho opravdu zajímavého dědulu, jmenoval se Donahue,“ vysvětlila svůj smích. „Často s námi létal a pořád se vztekal. ‚Hej, slečinko,‘ hulákal na mě a vrčel jako zraněná puma, když jsem nepřiběhla dost rychle. Až jsem mu jednou řekla, že má smůlu, že v letadle na sobě nemám svoje tretry a sprinterské trenýrky. Potom jsme spolu vycházeli dobře. Nedávno, těsně před dovolenou, mi někdo říkal, že natáhl brka... Přišlo mi ho líto. Ano, je to zajímavá práce.“

„Vy jste měla být advokátka.“

„Proč myslíte?“

„Skvěle jste to shrnula. Perfektně jste nám to vysvětlila. Žasl jsem, jak vám to jde. Kde se ve vás vzalo to řečnické umění?“

„Ve škole jsem byla v debatním klubu.“
„V Roedeanu?“
„Ne, Cheltenham.“
„To je ale náhoda! Já jsem byl také v cheltenhamském internátě, pochopitelně v tom druhém.“
„Škoda, že jsme se tehdy nepotkali!“
„Nu, teď se nám to konečně podařilo.“
„To máte pravdu.“
„Co oběd, nepoobědváme? Ačkoli pardon, zapomněl jsem. Dnes musím obědovat se svým správcem trustu.“
„Správce trustu, to zní hrdě!“
„Tak co večere?“
„To zase já nemohu. Jedu za tetou do Bournemouthu.“
„Nadlouho?“
„Jen na několik dní.“
„Takže ani zítra tu nejste?“
„Bohužel.“
„Pozítří?“
„Taky ještě ne.“
„Popozítří?“
„Asi těžko.“
„Tak tedy popopozítří.“
„Který den je to?“
„Myslím, že pátek.“
„To by šlo. A kde?“
„U Barribaulta. V osm.“
„Spolehněte se.“

Pak kývla na projíždějící taxi a zmizela. Všímavý pozorovatel by zpozoroval něžný jas v jeho očích, jak za ní hleděl, jsou-li vůbec nějakí pozorovatelé tak všímaví, aby postřehli jas v očích lidí stojících normálně na chodníku. Pravděpodobně ne, ale ten jas v očích Jerry opravdu měl, neboť v té chvíli snil opojný sen. Už ji neviděl na skokanském můstku, nýbrž na radniční matrice; tato dívka jistě odmítne jakýkoli návrh na obludný obřad s biskupem, jeho přísluhovači a pěveckým sborem. Nikoli, odbudeme to zkrátka, a pak se usadíme ve svém hnízdečku jako párek andulek za dlouhých zimních večerů, kdežto za dlouhých letních večerů budeme spolu hrát golf nebo si půjdeme zaplavat.

Jenže, jak tak promýšlel všechny podrobnosti jejich budoucího domácího štěstí, náhle ho napadlo, že je tady závažná překážka. Vzpomněl si na něco, co mu na chvíli úplně vypadlo z paměti, že je totiž zasnouben s úplně jinou ženou.

3

Avšak ani kdyby si to neuvědomil, za několik okamžiků by na to stejně přišel. Když taxík s dívkou zmizel z dohledu, do Jerryho ucha dolehl zvuk jeho jména. Vytržen ze sna jako by dostal ránu pěstí na solar, se obrátil a uviděl před sebou Veru Upshawovou, což byla právě ta žena, které před pár týdny nabídl manželství.

Přišla od Trafalgar Square a cestou vyvolala u mnohých obdivovatelů ženské krásy riziko vykloubení krčních obratlů, jak se za ní otáčeli. Bylo jim ke cti, že se zdrželi obdivného hvízdání.

Nebylo se čemu divit. Jsou dívky dost hezké a o jiných řekneme, že je na ně radost pohledět; dívky, jimž nic nechybí, a dívky, které mají něco do sebe, ale jen málo dívek označíme za úchvatné krasavice, že to člověku bere dech. Do této úchvatné kategorie náležela Vera Upshawová, jediná dcera zesnulého Charlieho Upshawa, jemuž všichni říkali „Starý dobrák Charlie“, a jeho ženy, proslulé herečky jménem *dame* Flora Faye.

Do vínku dostala to nejlepší. Zesnulý otec, než propadl následkům nadměrné spotřeby šampaňského, byl vyhlášený londýnský krasavec a lev salonů a matka byla svým půvabem dobře známá i lidem, kteří nechodili do divadla. Po matce však nezdělala sametový hlas; její byl spíš drsný a pronikavý.

I teď promluvila dost drsně. Ačkoli Jerry ji uvítal přátelským „Jéje, nazdar!“, ignorovala to a řekla jen „Kdo je to?“, a Jerry si uvědomil, že kromě toho dříve zmíněného selhání paměti se dopustil chyby i tím, že o své nové známosti nezjistil, jak se jmenuje.

„Já nevím. Seděla také v porotě a teď jsme společně vyšli. Už je po představení.“

„Aha,“ řekla Vera a přestala se o ni zajímat. Změnila téma: „To je tvůj nejlepší oblek?“ zeptala se kriticky, jako obvykle.

Jerry a podobní umělci si ovšem více potrpí na pohodlí než na společenské pozlátko a Vera se už rozloučila s myšlenkou, že ho převychová.

„Čekala bych, že se na oběd v Savoyi trochu vyšňoříš. Inu, co nadělám. Kdy tam máš být?“

„V půl druhé.“

„Tak to máme ještě čas. Kdo tam bude?“

„Jen my dva hlavní podezřelí.“

„Co tím myslíš?“

„Jen já a strýček Bill.“

„Patrně ti chce něco říct o tvém dědictví.“

„Pochybuju. Spíš bude celou dobu žvanit o golfu.“

„To nesmíš dopustit. Teď máš příležitost dostat z něho peníze bez dalších trapných průtahů. Už jsi to měl dávno udělat.“

Hovořila tónem středověké kněžny-krutovládkyně, rozdávající rozkazy panošům a zbrojnošům, a Jerry tomu naslouchal s nelibostí. Už před setkáním s neznámou dívkou svých snů si někdy říkával, že plán svázat se v manželství s touto Verou byl asi trochu neuvážený, ba přímo zpozdilý. Původně se mu ten plán docela zamlouval, ale pak vyšly na povrch všelijaké pochyby. Věděl, že panovačnost se často snoubí s výjimečnou krásou, ale v tomto případě se mu začalo zdát, že panovačnost převládá. Její jiskrné oči, zcela nepochybně připomínající dvojici jasných hvězd, příliš často jiskřily vztekle a nespokojeně. Nespokojená bývala zejména tehdy, když mluvili o Jerryho neochotě naléhat na strýce, aby mu uvolnil dědictví z vázaného účtu.

Nyní potlačil své podráždění a pokusil se ji uchlácholit nevážnou poznámkou.

„Hlavní potíž se strejdou Billem je, že odbíhá. Jakmile začnu o penězích, on mě odbude nějakým rádoby vtípkem nebo mi začne vykládat o své sbírce. Není snadné ho udržet...“

„Jistě bys to dokázal, jen kdybys to někdy zkusil.“

„Zkusil jsem to, samozřejmě.“

„Musíš zkoušet dál. Tady se nedá mluvit,“ řekla našťavaně, když do ní vrazil už třetí kolemjdoucí. „Pojďme do Savoye, dáme si něco v baru.“

Když pak seděli nad osvěživým nápojem, pokračovala: „Vůbec tomu nerozumím, jak se stalo, že tvoje dědictví je ti

takhle nepřístupné. Otec ti ty peníze odkázal, proč je tedy nemůžeš mít? To je pěkný nesmysl, muset čekat až do třiceti nebo dokud se pan Scrope nerozhodne ti je vydat.“

„Už jsem ti vysvětlil,“ řekl Jerry a skutečně tak byl učinil víc než jednou, ale buď byla tak zapomnětlivá jako on, nebo hluchá jako ta pověstná zmije v Písmu svatém, „a strýc Bill to vysvětlil mně, že můj otec byl totálně nespolehlivý, zadlužený a neschopný dát si něco stranou, dokud mu nebylo třicet. Pak se to najednou změnilo, nevím jak, snad měl nějaké svaté vnuknutí. Ze svého vlastního případu usoudil, že je tomu tak zákonitě vždycky, s veškerou mládeží do třiceti let. On se pak oženil, měl solidní zaměstnání, naspořil si, udělal se pro sebe a byl velice úspěšný. Ale to mu zůstalo, to přesvědčení, že do třiceti let se člověku nemají svěřovat peníze.“

„Pěkný nesmysl.“

„I já jsem si to vždycky myslel, ale nikdo mě nepožádal o radu. Musím si odsedět ještě tři roky.“

„To jistě nemusíš.“

„Je mi teprve sedmadvacet.“

„Není důvod, proč bys musel čekat další tři roky. Ptala jsem se na to právníka. Řekl, že to záleží na tom, zda je tvůj účet vázán smlouvou trvalou a neodvolatelnou, a to ten tvůj nemůže být, protože jsi mi sám řekl, že ti pan Scrope může vydat peníze, kdy se mu zachce. Takže se musíš přesvědčit, podívat se na text smlouvy, aby sis byl jistý, a pak podat stížnost k soudu a dát ho předvolat, aby koukal ty prašule vypláznout. A dnes při obědě mu vysvětlíš, že právě takto a nejinak to bude odteďka probíhat.“

„Ale to snad nemyslíš...“

„Jestli to neuděláš, vážně si mě rozzlobíš!“

Jerry smutně přikývl, neboť o jejich slovech neměl důvod pochybovat.

Finanční nesnáze Crispina Scropa

V době, kdy Jerry a ostatní porotci činili rozhodnutí o záležitostech východoanglických sodovkářů u třetího odboru obvodního soudu, jiní právníci se obírali svými obvyklými problémy v místnostech advokátní kanceláře Scrope, Ashby & Pemberton na Bedford Row. Dnes už londýnští právníci netráví pracovní dobu v temných depresivních doupatech jako kdysi. Naopak, potrpí si na luxusní vybavení a málokteré vybavení je jim dost luxusní. Kanceláře firmy Scrope, Ashby & Pemberton byly světlé, vzdušné, opatřené vkusným moderním nábytkem, a v předpokoji seděla zlatovlasá slečna štíhlého pasu. Návštěvníku, který tam onoho dne vstoupil, připomněla barové slečny, jaké poznal v dobách zašlého mládí, což ho zneklidnilo. Nervózně přistoupil k jejímu stolku a odkašlal si, než promluvil. Když pak promluvil, učinil tak skromně a nevtíravě.

„Mohl bych, prosím, mluvit s panem Scropem?“

„Vaše jméno, pane?“

„Scrope.“

„Vaše jméno, pane!“

„Scrope.“

„Pan Scrope?“

„Crispin Scrope. Já jsem bratr pana Scropa.“

„Ach, promiňte, pane Scrope. Pan Scrope je právě zaneprázdněn, pane Scrope. Račte se posadit, pane Scrope.“

Pan Scrope usedl a začal čekat na chvíli, kdy pan Scrope přestane být zaneprázdněn. Byl to pán postarší, jeho vlas prořídil, oči měl modré a vodnaté, pod nosem nevalný knír. Tvářil se trochu úzkostně, jako se obvykle tváří postarší

muži s prořídlym vlasem, když si přicházejí vypůjčit peníze od svých mladších bratrů. Jeho hubenou tělesnou schránkou občas proběhlo slabé zachvění. Nedorozumění se zlatovláskou ohledně jeho identity ho zbavilo posledního zbytku sebedůvěry, s níž se vydal na cestu za bratrem. Čím déle čekal, tím více si říkal, že vůbec není jisté, že bratr, jakkoli dobrý a laskavý člověk, který mu několikrát ochotně vypomohl menšími částkami, bude stejně ochotný mu poskytnout obrovský obnos 203 liber, 6 šilinků a 4 pencí, za jaký by se patrně dala vypravit raketa na Měsíc, tak to alespoň Crispinovi v horečném rozechvění připadalo. A vyčítal si, že neposlal bratrovi telegram. To je chyba, říkal si, přijít k někomu jen tak do kanceláře, dopoledne, když má plné ruce práce.

Měli jsme si dát sraz jindy a jinde, říkal si, když tu se otevřely dveře s tabulkou WILLOUGHBY SCROPE a propustily do čekárny objemného, na první pohled dobře zajištěného muže a za ním vyšel ještě jeden podobně objemný a zajištěný muž. Potřásli si pravicemi, návštěvník odešel, a první objemný muž řekl sekretářce: „Nepředstavitelně jsem ho vyklepl, Mabel.“

„Prosím, pane Scrope?“

„Patovali jsme do skleničky. Nandal jsem mu to třiadvačet – jedenáct! Byl jako obilí pod kosou žence...!“

„Gratuluji, pane Scrope!“

„Jistě si váš obdiv zasloužím, i když se nerad chvástám. Víte, Mabel, v čem je tajemství úspěchu při patování? Přesná, bezchybná koordinace ruky a oka, a té dosáhnete správným držetím těla, ne příliš ztuhá, ale zas ne docela uvolněný.“

Willoughby Scrope se obrátil k čekajícímu návštěvníkovi: „Jistě se mnou budete souhlasit?“ řekl a podíval se na něho lépe a dodal: „Propána, to jsi ty, Cripsi?“

„Ahoj, Bille.“

Bratři si bývají alespoň v něčem podobní, ale v tomto případě učinila příroda výjimku. Crispin byl váhavý hubeňour, kdežto Willoughby byl vypasený a plný sebedůvěry, jež je vlastní mužům, kteří to v životě někam dotáhli. Crispin vypadal jako typický chudý příbuzný a Willoughby byl jeho pravý opak. A kdo by je jen podle vzhledu takto klasifikoval, nemýlil by se. Willoughby měl prosperující advokátní praxi,

kdežto Crispinovi v dědictví připadl starý hrad na vzdáleném venkově a žádné prostředky na jeho údržbu. Scropův rod držel Mellingham Hall po staletí a měl z toho užitek a potěšení, ale současný majitel se mohl těšit jen ze vzpomínek na radostné mládí, které strávil v té starobylé barabizně, jak svému obydlí říkával. Mladší syn Willoughby, který se musel ohánět, jak už to u mladších synů bývalo, aby si vydobyl postavení, byl teď zaopatřen, kdežto dědic Crispin si musel z hradu udělat penzion, aby se udržel naživu. K tomuto nenáročnému cíli mu však teď chyběly 203 libry, 6 šilinků a 4 pence.

Willoughby naň hleděl užasle. Návštěvy staršího bratra se vůbec nenadál. Zvykl si na fakt, že Crispin do hlavního města nejezdí. Malé půjčky, o kterých tu byla řeč, se projednávaly telefonem.

„Netušil jsem, že tady čekáš, Cripsi! Proč jste něco neřekla, Mabel?“

„Předpokládala jsem, že si nepřejete být vyrušován, když máte jednání,“ neochvějně prohlásila recepční a pan Scrope nemohl než uznat, že si počínala podle pravidel.

„Máte pravdu. To byste mi narušila bezchybnou koordinaci ruky a oka. Tak pojď dál, bratře,“ pravil Willoughby a Crispin ho následoval do pracovny s dobrým pocitem, že by snad dnes mohl čehosi dosáhnout, neboť bratr-bohatec byl zřetelně příznivě naladěný. Byla-li to nálada do té míry dobrá, že by ho vedla k napsání šeku na 203 libry, 6 šilinků a 4 pence, to se teprve ukáže, ale zatím to vypadalo slibně.

Ani v soukromí své pracovny neslevil Willoughby z projevu znamenitého rozmaru. Rozjásaně šveholil a zurčel. Prozpěvoval si a nadnášel se. Jen stěžít byste na celé Bedford Row našli natěšenějšího advokáta.

„To je skvělé, že ses stavil, Cripsi! Doutníček?“

„Ne, díky, Bille...“

„Ale teď půjdeme spolu na oběd!“

„Nezlob se, ale musím chytit vlak ve třináct patnáct.“

„To je ale škoda. Budu dnes obědovat s Jerrym v Savoyi. Jistě by tě rád viděl.“

Crispin byl rád, že nemusí hned začít o poskytování půjček a psaní šeků. Bylo to sice hlavní téma jeho dnešního jednáního programu, ale nechtělo se mu do toho. Bylo to jako s tou

přísloušnou kočkou. Nevýbojní, skromní lidé mají tento problém: kdykoli je nelítostný osud postaví před nutnost požádat někoho o větší obnos, nevýbojnost dokáže převládnout nad nutností.

„Jak je na tom Jerry v poslední době?“ zeptal se.

„Zdá se, že je v pořádku.“

„Daří se mu?“

„Snad mu nic nechybí, nic neříkal.“

„Už jsi mu dal ty peníze po otci?“

„Ne.“

„To bys ale asi měl udělat, Bille.“

Rekl to s upřímným přesvědčením, neboť věděl, že jde o nemalou sumu. Zesnulý Joseph West si dost našetřil jako výrobce porcelánu v severní Anglii a Crispin tušil, že dobrák Jerry, kdyby měl dost v bance, by neodehnal nemajetného strýce od svého prahu.

„Proč mu ty peníze nevyplatíš, Bille? Já vím, má práci a ty mu něco přispíváš, ale takový mladík jako Jerry, kolik je mu, šesta-sedmadvacet, potřebuje kapitál. Už by s tím mohl něco podniknout.“

„V tom máš pravdu. Například by se mohl oženit s tou ženskou Upshawovou, s kterou se neprozřetelně zasnoubil.“

„To jsem nevěděl, že je zasnoubený.“

„Ano, zasnoubený s osobou jménem Vera Upshawová.“

„To je nějaká přízeň Charlieho Upshawa?“

„Dcera.“

„Dobře jsem ho znal. Je už ovšem dávno po smrti. On byl manžel Flory Faye, že?“

„Ano.“

„Ta dcera je taky herečka?“

„Ne, píše. Nemohu říct, že to, co píše, by se mi líbilo, ale někdo to snad kupuje. Knížečky esejí, jmenují se *Čas žlutých narcisů* a *V sedm hodin ráno*, tak nějak.“

„Proboha!“

„To jsem si taky řekl, ale to není hlavní důvod, proč by se s ní neměl Jerry ženit.“

„Tak proč by neměl?“

„Protože se k sobě nehodí. Vzpomínáš si na svůj druhý případ zrušeného slibu manželství?“

Crispin poplašeně zamrkal. Byla na něm vidět, že příběh z dob jeho ztřeštěného mládí není zapomenut.

„Proč mi to musíš, bratře, připomínat?“ pokáral ho. Byl by rád, kdyby ten příběh zůstal na smetišti dějin.

„Vera Upshawová mi silně připomíná tu mladou dámu, co tě tehdy přivedla na mizinu. Tentýž typ. Andělsky krásná, ale tvrdá a nesmírně hamižná. Jde jí hlavně o Jerryho peníze, čímž myslím ty peníze, které mu jednoho dne vyplatím.“

„Jak to víš?“

„Sama to řekla. Oznámila mu bezostyšně, že se za něho neprovdá, dokud mu je nevyplatím. A právě proto mu je taky nevyplácím.“

Crispin zjistil, že bratr není tak beze zbytku v náladě loučit se s penězi ve svém držení, a to ho trochu znepokojilo. Naděje na půjčku mu schlípla jako knír, který si teď nervózně hryzl. Willoughby využil odmlky a změnil téma.

„Teď zase o něčem jiném,“ řekl, „například, co tě dnes přivádí do města, kterému se zpravidla vyhýbáš? Máš tu nějaké obchodní jednání?“

„Ne tak docela obchodní, Bille.“

„Platit daně?“

„To ne, daně to nejsou.“

„Nějaké potíže s nájemníky na Mellinghamu?“

„Proč musíš mým hostům říkat nájemníci?“

„Vždyť ti přece platí nájemné!“

„Radši bych je neviděl.“

„Rozumím a chápu. Mimochodem, asi nemáš plně obsazeno?“

„Ne, dva se právě odstěhovali, řekli, že tam není co dělat.“

„Tak to je výborné, protože ti pošlu doplnění stavu. Je to Američanka a jmenuje se Bernadetta Claybornová. Říkají jí Barney. Sestra mého známého, newyorského právníka Homera Pyla. Homer ji přivezl do Anglie před několika dny a oba teď bydlí u mne. Chce ji ubytovat v klidném venkovském prostředí, daleko od města. Mellingham Hall je ideální volba.“

Čekali bychom, že po zklamání způsobeném odchodem dvou platících hostů by měl Crispin uvítat tu zprávu radostně, ale nestalo se tak. Naopak se polekal a vydal slabé zaupění, jako když kvíkne netopýr.

„Já přece nechci na Mellinghamu žádné baby!“

„Nesmysl. Jen přítomnost ženy dělá domov pravým domovem, to nevíš?“

„Bude chtít snídani do postele...“

„Nikdy ne. Barney chodí před snídaní na pětimílové procházky, aby měla lepší chuť k jídlu. Jak jsi na tom s Chaucerem?“

„Co, s čím?“

„Jestli dostatečně znáš Canterburské povídky. Barney je úplně jako ta žena z Bathu, veselá a plná života.“

„Proboha, bujará osoba.“

„Když chceš, můžeme ji tak nazývat.“

„Tak ta mi nesmí do baráku!“

„Rozmysli si to, bratře!“

„Jsem naprosto rozmyšlený.“

„Nepovolíš?“

„Toho bohdá nebude. Ty tomu tak nemůžeš rozumět, Bille, jsi zdravý a silný člověk a nechápeš, co taková ženská může natropit, když se jí do spárů dostane citlivý člověk, jako jsem já. Bujarčice v domě by mě přivedla do cvokhausu.“

„Je to škoda, protože ona by ti platila dvojnásobnou sazbu. Homer je zámožný člověk a potřebuje sestru rychle někam usadit, než odjede do Bruselu na konferenci PEN-klubu. Jeli-kož je to tak naléhavá věc, podařilo se mi vyjednat pro tebe výhodné podmínky.“

Na minutu nebo dvě se Crispin odmlčel a zamyslel, a pak řekl „Ach!“ což nemohlo znamenat nic, než že si to pořádně rozmyslel a vzdal se dalšího *bohdá nebude*. Tak dobře, baba se může nastěhovat, ale jeho hlas neprozrazoval nadšení. Svoje všeobecné pocity ohledně lidí, jimž poskytoval přístřeší, vyjádřil slovy „Kčertu se všemi platicími hosty a s celým zatraceným Mellinghamem. Potřeboval bych se toho už konečně zbavit.“

„Proč to neprodáš?“

Crispinovi se z hrdla vydral zvuk, který se obvykle označuje za neveselý smích, a Willoughby se zatvářil starostlivě.

„Zase tě trápí astma?“

„To jsem se zasmál.“

„Víš to jistě? Nepřišlo mi to jako smích.“

„A proč jsem se zasmál, ptáš se? Prý proč to neprodám, jako by prodávat Mellingham bylo jako houska na krámě. Copak si dnes někdo koupí zámek v zatraceném Zapadákově a velký zhruba jako Buckinghamský palác? Ta údržba, pořád něco spravovat a záplatovat, střechu, stropy, schody, vodovod, konce to nemá. To je v domě, a v parku jsou stromy, které potřebují prořezat, živé ploty ostříhat, hektary trávníků posekat, a rybník páchne jako žumpa, když nedám odstranit sinice každý druhý čtvrtek. A sedláci, nájemci jen sedí na zadku a přemýšlejí, jak by mi pomohli utratit v jejich zájmu poslední groš. Je to k zbláznění. Když jsem byl malý chlapec, otec mě vodil po parku a říkal, ‚Toto vše bude, Crispine, jednou tvoje!‘ A mohl k tomu dodat ‚A pámbu ti pomáhej!‘ Bille, můžeš mi půjčit 203 libry, 6 šilinků a 4 pence?“

Willoughby byl zkušený člověk, takže tušil, že bratrův nářek vyústí do žádosti o podporu, a tak ho to nepřekvapilo. Lidé ochotní zúčastnit se přerozdělování jeho majetku ho už nepřekvapovali; jen ta přesná suma ho udivila. Většinou se žádosti netýkaly tak jasně definovaných částek.

„To je podivný obnos,“ řekl.

„Tolik dlužím firmě, která provedla nejnnutnější opravy.“

„To ti nemohou počkat?“

„Už čekají dva roky.“

„Tak to už měli dost času si zvyknout.“

„Nežertuj, Bille. Je to dost vážné. Už na mne poslali dozorčího správce, to už je pomalu jako exekutor. Žije u mě v domě, dozírá...“

„Nepovídej!“

„Ano! Hrozím se toho, že hosté na to přijdou...“

„Asi by je to pobavilo.“

„Všichni by se vystěhovali a nechali mě napospas.“

„Nesmysl!“

„To není nesmysl, jistě by to tak dopadlo. Jestli mě nezachráníš...“

„To víš, že ti pomůžu, cos myslel, bláho? Ale to znamená, že tvůj dohlížitel tě opustí. Není ti ho líto?“

Crispin se dojetím zajíkl, jako buldok, který se pokusil schramstnout větší sousto, než mu náleželo. Velká tíha mu spadla z pokleslých ramenou, zmocnila se ho radost a vítězný

pocit, smíšený však s pocitem jistého ponížení, jež se dostavuje po vítězství příliš snadném, když chudák vymámí potřebný obnos na první pokus. Kramáři na arabských bazarech zažívají podobný poráženecký pocit, když narazí na netrpělivého turistu, který zaplatí a vůbec nesmlouvá.

Crispin čekal, že mu bude podstoupit dlouhé vysvětlování a ospravedlňování, a zatím to bylo, jako když člověk jde potmě po schodech a zjistí, že ten poslední schod tam není.

Avšak radost převládla nad zmatením a Crispin zaplesal: „To je od tebe ohromně pěkné, Bille. Jako bys mi zachránil život.“

„Můj život je teď naplněn dobrými skutky. Toto byl jen skromný příklad. Četls Olivera Twista?“

„Asi ano, ve škole.“

„Pamatuješ se na dobročinné bratry Cheeryblovy?“

„Mlhavě. Provozovali každodenní dobré skutky jako skauti, ne?“

„Přesně tak, a od včerejšího odpoledne jsem jako oni, oba dva v jedné osobě.“

„A co se ti přihodilo včera odpoledne?“

„Podívej!“

Crispin pohlédl na obrázek bez valného zájmu. Byla to miniatura hubené dívky ve starodávném oděvu. Hubené dívky ho nikdy nezajímalý. Obě ženy, na nichž před lety spáchal nesplnění manželského slibu byly plnotučné, polotěžká váha. Proto se k obrázku nijak nevyjádřil, kromě nezávazného zamručení, jako by se chystal kloktat.

„To je naše praprababička,“ vysvětlil Willoughby.

„No ne?“

„Pakliže to není praprababička, to nedokážu dost přesně odhadnout. Namaloval ji Gainsborough. Kdy vlastně žil Gainsborough?“

„Asi kolem roku 1800?“

„Tak asi. Jmenuje se Dívka v modrém. Praprababička měla dvojče, sestru, kterou namaloval v zeleném, a tu mám už několik let a pídil jsem se po této modré. Najednou přišla do aukce u Sotheby's, včera. Musel jsem zápolit s několika dealery, lotry, kteří zpozorovali, že ji chci, a vyhnali cenu hodně vysoko, ale nakonec jsem ji dostal.“

Crispin cítil, že nespokojený povzdech by se teď nehodil. Rozum mu pravil, že bohatý Bill má plné právo zápolit s lotry zlomyslně vyhánějícími cenu obrázku, na němž nebylo nic zvláštního, ale přesto mu zatrnulo při pomyšlení na ty peníze, které by se mu byly hodily, avšak musely být vyplýtvány na malé obrázky praprababiček.

„Ale tebe tyhle prkotiny asi nudí, takže ti radši hned napíšu ten šek,“ pravil Willoughby.

„Děkuju nastokrát, Bille.“

„To nic, běžný dobrý skutek bratra Cheerybla,“ řekl Bill a podal mu šek.

Crispin polaskal papírek, jako matka hýčká svého provozeného, a uložil si jej do náprsní kapsy, přímo na srdce. Vtom se pootevřely dveře z vedlejší kanceláře a buď vykoukl Ashby, nebo Pemberton, jeden z nich, a řekl: „Máš na chvílku čas, Bille?“

„Něco s Delahayem?“

„Ano, potřebuju s tebou dvě nebo tři věci probrat.“

„Dnes jsem v tak dobré formě, že bych klidně zvládl i čtyři,“ velkoryse prohlásil Willoughby. „Hned se vrátím, Cripsi.“

O B S A H

1. Dobrodužný experiment Barney Claybornové	7
2. Láska na první pohled	12
3. Finanční nesnáze Crispina Scropa	21
4. Willoughbymu se podařilo získat Dívku v modrém	30
5. „Chcete naznačit, že vaše sestra krade?“	36
6. Nenadálé dědictví	47
7. Nesrozumitelný vzkaz pro pana Scropa	57
8. Nezákonné chování mellinghamského komorníka	59
9. Kdo ukradl Dívku v modrém?	66
10. Synovec Jerry pověřen pátráním	76
11. Nezdařená pátrací operace	82
12. Smí chudšas pomýšlet na sňatek s milionářkou?	101
13. Jak srazit strážníku Simmsovi hřebínek	112
14. Vera mění plány	134
15. Nakonec se to šťastně rozuzlilo	144

P. G. Wodehouse

Dívka v modrém

Z anglického originálu *The Girl in Blue* (Penguin Books 1987) přeložil Ivan Vávra. Překlad citátů z děl W. Shakespeara Jiří Josek. Ilustrace Adolf Born. Typografie Vladimír Verner. Vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o., roku 2012 jako svou 1030. publikaci. Vydání první. AA 7,13. Stran 160. Odpovědná redaktorka Marie Válková. Vytiskla tiskárna S-tisk, Vimperk.
Doporučená cena 228 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.
Praha 3, Víta Nejedlého 15
e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

ISBN 978-80-7429-234-7